

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det kan altså godt bare være i form af en mundtlig tilkendegivelse om, at man er villig til i en eller anden form at indgå i en proces, der skal lede til en forberedt hjemsendelse. Er det rigtigt forstået, at det godt bare kan være, at man siger til den socialarbejder, der er på beskyttelsestilbudet, at man er indstillet på at blive hjulpet med at komme hjem, og at der ikke ligger noget i, at man skal skrive under på, at de f.eks. må kontakte myndighederne i hjemlandet? For noget af det, der kan være en barriere for mange af de her kvinder, er jo, at de har en frygt for at tage kontakt til myndigheder, at de har en skepsis over for netop myndigheder, måske også over for andre, i hjemlandet, fordi de risikerer at blive stemplet som prostituerede.

Kl. 19.40

Derfor er vores bekymring, om det her samtykke er af sådan en karakter, at det kan få nogle til at sige fra over for at få den beskyttelse, som jo også gerne skulle ligge i den beskyttelsesperiode. En refleksionsperiode, som det jo også bliver kaldt, betyder jo netop, at man får mulighed for at komme sig oven på de traumer, man er blevet påført.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg skylder lige fra det foregående spørgsmål at svare på, om vi opretholder de 30 dage. Det gør vi sådan set i udgangspunktet. De vil stadig væk være der, og det er jo sådan set et plus. Altså, uanset hvad giver vi stadig væk mulighed for en refleksionsperiode på de 30 dage.

Når vi betinger det af, at man udtrykker, at man ønsker at samarbejde om hjemsendelse, så er det – det går jeg også ud fra at Socialdemokraterne er enige i – fordi vi jo er på et stadium, hvor der ikke er noget opholdsgrundlag for de her personer, og hvor de skal hjem. Så det er et spørgsmål om, hvor lang tid de har til at forberede den hjemsendelse. Og det giver altså mest mening og indhold i forbindelse med at forberede den hjemsendelse, hvis kvinden vil samarbejde om den.

Jeg er helt enig i, at der kan være alle mulige situationer, og jeg vil meget gerne skriftligt redegøre for alle de der forhold. Men udgangspunktet går jeg ud fra er det samme, og sådan opfatter jeg også beslutningsforslaget, at det jo handler om personer, hvor der ikke er grundlag for et ophold, og at de derfor skal hjem, og så er det et

spørgsmål om, hvor lang tids forberedelse der er til den hjemsendelse, og, havde jeg nær sagt, om de selv står for den, eller om de tager imod det tilbud, der er, om at få hjælp til den hjemsendelse.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det må være lidt svært for ministeren at tilhøre en regering, som hylder internationalt samarbejde, som hylder EU-samarbejdet, og når en ekspertgruppe i EU så anbefaler på menneskehandelsområdet, at beskyttelsesperioden skal være på 3 måneder, går regeringen alligevel imod. Er det ikke lidt specielt at gå imod EU på den måde?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er nødt til at understrege: Regeringen går ikke imod EU.

Der har været en arbejdsgruppe, som er kommet med nogle anbefalinger, som Kommissionen altså ikke har taget til sig eller andet. I det direktiv, der ligger på området, står der klart og tydeligt, at det er et nationalt anliggende. Så regeringen går på ingen måde imod. Der ligger en Europarådskonvention, der siger 30 dage, som vi følger. Så der er ikke noget på internationalt plan, som regeringen går imod.

Der er meget forskellige måder, man rundt omkring i Europa håndterer det her på. Og det er ikke sådan, at der generelt er mulighed for at få 3 måneder. Det er meget, meget forskelligt rundt omkring i Europa. Nu har regeringen besluttet, at vi vil give muligheden for de 100 dage, hvor vi også kan putte et indhold i, og hvor vi kan lave en meningsfuld forberedelse til hjemsendelse og give behandling og hjælp til kvinden i de 100 dage.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Erfaringen fra andre EU-lande viser jo, at hverken 15 dage eller 30 dage er nok, og det er jo også derfor, går jeg ud fra, at regeringen selv har taget initiativ til, at der trods alt skal ske en lempelse på området. Det må regeringen jo da have følt sig presset til på en eller anden måde.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren: Gør det ikke indtryk, at de her kvinder, som mange gange dårlig nok kan stole på myndighederne i deres hjemlande, i den grad skal presses af myndighederne i et land, som har overskud-